Biografie - Emil Constantinescu (1901 – 1974)

Emil Constantinescu (1901 – 1974)

Emil Constantinescu s-a născut în anul 1901, în oraşul Pucioasa, într-o familie numeroasă, el fiind al nouălea copil dintre cei zece pe care i-au avut părinţii lui. Tatăl său era preot, iar mama sa, fiică de preot, a murit pe când Emil avea vârsta de patru ani. De mic copil mergea la biserica din sat unde slujea tatăl. Acesta, văzându-i înclinarea spre cântarea bisericească, precum şi că deprinsese bine săvârşirea slujbelor religioase, s-a gândit să-l pregătească în vederea preoţirii sale la Pucioasa, în locul său. Dar, pentru că atunci când a terminat teologia, tatăl era încă în putere şi nu avea nevoie să-i preia fiul slujba, băiatul s-a hotărât să urmeze facultatea de litere. În acest timp a avut loc minunea întoarcerii lui la Dumnezeu, în primăvara anului 1923. Fusese plăcut înrâurit de îndrumarea preotului Tudor Popescu spre o viaţă pe urmele Mântuitorului Hristos. Predicile acestuia erau răscolitoare şi zguduiau puternic conştiinţa. În lumina lor a ajuns la încredinţarea că era mult mai păcătos decât se socotise până atunci. A urmat apoi vestea cea bună a iertării pentru păcătosul îngrijorat de soarta lui şi care dorea să fie mântuit.

Dar măsura luată de autoritatea bisericească în decembrie 1923 cu privire la preotul Tudor Popescu, prin care i se interzicea să mai slujească în biserica „Cuibul cu barză”, a adus îngrijorarea tatălui în privinţa viitorului băiatului, ştiindu-l ataşat de trezirea religioasă începută în acea biserică.

Dar şi băiatul a început să se întrebe cu toată seriozitatea dacă el, ca om credincios, poate îmbrăţişa preoţia fără să treacă peste adevărul Evangheliei, fără să facă compromisuri de conştiinţă. Iar nepotrivirea privea mai ales învăţătura fundamentală: mântuirea. Astfel, pe când Scriptura învaţă că mântuirea se datorează harului lui Dumnezeu şi că se primeşte prin credinţa în Domnul Isus, fiind câştigată de El prin moartea Lui pe cruce, biserica ortodoxă învaţă că mântuirea se dobândeşte prin credinţă şi prin fapte, ba chiar şi prin rugăciunile şi prin milosteniile pe care le fac cei vii pentru cei morţi, cum şi datorită faptului că sfinţii care au trecut în eternitate mijlocesc pentru cei rămaşi în viaţă.

Pe de o parte voia să fie un copil ascultător de tatăl său, iar pe de altă parte, ca unul căruia îi ajunsese scumpă voia lui Dumnezeu, se îngrijora la gândul unei eventuale nesocotiri a Cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel i-a comunicat tatălui convingerea la care ajunsese şi i-a explicat că nu mai poate face slujba de preot în locul său.

În anul 1929 s-a căsătorit la Câmpulung cu Ecaterina (Tita) Gugiu, învăţătoare. Lucrând ca profesor, în acelaşi an a trebuit să se transfere cu serviciul la Giurgiu.

„La doi-trei ani după stabilirea noastră la Giurgiu”, mărturiseşte Emil Constantinescu, „tata m-a chemat la Pucioasa pentru a face un act în faţa judecătorului, pentru averea dânsului. Mai înainte fusesem înştiinţat de un frate de-al meu că partea mea, după dispoziţiile tatălui, va fi mai lăturalnică şi mai mică decât a celorlalţi fraţi. Îmi cerea să răspund dacă primesc. Răspunsul meu a fost afirmativ: i-am comunicat că, în materie de dispoziţii testamentare, hotărârile tatălui sunt suverane şi eu nu mă gândesc să fac nici o obiecţie. În ziua hotărâtă ne-am strâns la Pucioasa, toţi fraţii; mai erau de faţă tata, un cumnat, judecătorul, grefierul şi avocatul. Judecătorul a dat citire actului de donaţie-partaj. Ajungând la pasajul care mă privea pe mine, judecătorul a citit şi următorul fragment, pe care tata îl inserase: «Locul ce-l atribui fiului meu Emil este mai mic ca valoare decât cele atribuite celorlalţi fraţi ai săi, din cauza amărăciunii ce mi-a produs în ultimii ani ai vieţii, nevoind să se destineze misiunii de preot, pentru care îl pregătisem, şi de continuare a rostului meu gospodăresc. Îl rog însă să primească acest aranjament în ceea ce priveşte partea de avere ce am găsit cu cale că i se cuvine, în urma nemulţumirilor ce mi-a cauzat şi să considere că eu tot îi mai păstrez din dragostea mea de părinte ...» La auzul acestor cuvinte, toţi cei din familie au izbucnit în lacrimi. La sfârşit am mulţumit tatălui pentru tot ce mi-a dat şi, lăsând să lucreze mereu evlavia în viaţa mea, am păstrat până astăzi această stare de mulţumire. Mă mângâiam şi mă mângâi la gândul că am în cer o moştenire a cărei valoare nu se poate măsura”.

„Timp de 17 ani cât am locuit în Giurgiu, Domnul ne-a dăruit nouă copii. I-am primit pe toţi din mâna lui Dumnezeu cu încredinţarea că El, care ni i-a dat, se va îngriji de toate nevoile noastre şi le va fi binevoitor. Şi aşa a fost. I-am crescut cu drag, deşi n-a fost deloc uşor. A fost. o înlesnire însă că şcoala unde funcţiona soţia mea ca învăţătoare era aproape de locuinţa noastră, aşa încât ea putea să se repeadă acasă în recreaţia mare de la ora zece, ca să alăpteze copiii.

După mutarea noastră la Bucureşti, Domnul ne-a mai dăruit un copil. Între timp, copiii au crescut. Domnul i-a ocrotit şi i-a ajutat. Binecuvântat să fie El, care Şi-a împlinit şi faţă de noi promisiunea Lui:

«Am fost tânăr şi am îmbătrânit şi n-am văzut pe cel drept părăsit, nici sămânţa lui cerşind pâine... şi sămânţa lui va fi binecuvântată»”. (Psalmul 37.25-26)

(Fragmente din articolul “În război“, preluat din revista Calea Adevărul și Viața, anul IV, 1999)